

's-GRAVENVOEREN

TEN TIJDE VAN PASTOOR KALLEN (4)

Wij publiceren hierna het slot van deze volkse bijdrage en hopen graag dat onze lezers er deugd aan hebben beleefd.

De eerste zanger was der Wetzels, beter gekend onder de bijnaam van "'t roed" of bepaalder "'t roed van d'Annekating" Hij was klein en mager, slotmaker van beroep, en helaas... potdoof. Zanger en doof ! Hoe rijmt men dat te samen ? Een andere Beethoven ? Zijn grondige kennis van solfège en kerkmuziek maakte alles goed. Doch... hij had Drikske nodig. Drikske moest hem tekenen doen telkens hij de pastoor moest antwoord geven. Dit systeem lag echter met wolfijzers en voetangels bezaaid. Drikske maakte eens een misleidend gebaar... en Wetzelske zong : "et cum spiritu tuo" op een ongepast moment. De pastoor en de gelovigen keken verwonderd om naar het oksaal. Toen werd Wetzels zijn misstap gewaar. Hij sprong op, pakte zijn paraplu en begon op Drikske af te geven. Deze verweerde zich zo goed hij kon. Een vrouwke onder het volk riep luidop : "ze zeunt zich an 't houwe !" en kroop op de zitbank om zich te vergewissen dat haar man die op 't oksaal een schepebankske had, niet onder de slagen viel. Daarop riep de pastoor, vanaf het altaar, "Wat is dat daar allemaal !" De stilte viel in - en er was wapenstilstand. Doch de koude oorlog was ingezet. Van toen af hadden Drikske en Wetzelske de paraplu voortdurend bij de hand. - Wetzels gaf ook Solfège (muziekles). De liefhebbers gingen daarvoor bij hem aan huis. Het waren natuurlijk jongens die nog naar school gingen. Daarom hadden de zanglessen drie maal per week plaats : 's woensdags en zaterdags namiddag, dan was er geen school, en de zondag. We betaalden daarvoor 1 Fr per maand. De lessen werden gegeven, in de winter in de keuken waar ook de schoonmoeder van Wetzelske, wiggemutst, ziek te bed lag, in de zomer in "de kamer" (de beste kamer) welriekend naar appel of droog betenzaad. Om ons in de toon te houden had Wetzels een viool, die hij, wonder boven wonder, meesterlijk bespeelde. Met die zelfde viool kwam hij éénmaal in de week naar de jongensschool en leerde ons liedjes aan, bv. "Hier zijn de muzikanten..." - "De ooievaar is weergekomen, klepperdoe, klepperdoe..." - "Gaaf tot Maria naar 't kribke gezwind..." Het ging heel goed, ten minste wat het lawaai betreft.

In zijn laatste jaren werd Wetzels geholpen door "der Dekkers". Deze werd ook wel "der heulte" genoemd. Die bijnaam was ietwat kwetsend, maar toch niet zo bedoeld. Dekkers had een houten been. Er waren toen nog geen kunstbenen. Het weggenomen been werd door een houtenpikkel vervangen. Tevens beschikte Dekkers slechts over één oog. De kost verdiende hij met een hondkar. Met deze bracht hij wekelijks naar Luik (ruim 20 km)